

ת"פ 5806/06/17 - מדינת ישראל נגד א"א

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 5806-06-17 מדינת ישראל נ' א"א (עציר)

בפני	כבוד השופט הישום אבו שחאדה
מאשימה	מדינת ישראל
	ע"י עוה"ד מעין דואק
נגד	
נאשמים	א"א (עציר)
	ע"י עוה"ד שלומציון גבאי מנדלמן

החלטה

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 1.6.17, סמוך לשעה 04:53, ברחוב שלמה המלך 117 בלוד, סמוך לתחנת המשטרה בלוד, ניגש הנאשם אל רכב חונה מסוג הונדה כשהוא אוחז מספריים בידו ובאמצעותם שבר את השמשה הקדמית ימנית של הרכב וגרם לחלון הרכב נזק בסך 518 ₪. מיד לאחר מכן, נכנס הנאשם לתחנת המשטרה בלוד כאשר המספריים בידו ואמר לשוטר במקום כי שבר חלון של רכב חונה באמצעות המספריים מאחר וברצונו להיכנס לכלא. בנוסף, אמר לאחד השוטרים "אני רוצה להיעצר, אם תשחרר אותי אני אשבור את כל החלונות של המכוניות בלוד, עד שתעצרו אותי".

3. לנאשם רקע פסיכיאטרי. בתיק אחר, שהתנהל בעניינו בבית משפט השלום בראשון לציון במסגרת ת"פ 17311-03-19 (להלן: **התיק האחר**), התקבלה חוות דעת פסיכיאטרית ואשר נושאת תאריך 12.3.19 (ת/16). לפי חוות הדעת, הנאשם סובל ממחלת נפש מסוג סכיזופרניה וכי מחלתו כעת בהתלקחות והוא שרוי במצב פסיכוטי חריף ובוחן המציאות והשיפוט שלו, פגומים. לפיכך, נקבע שאינו מסוגל להבין את טיב ותוצאות מעשיו, אינו מסוגל להבדיל בין טוב לרע, בין מותר לאסור, אינו מסוגל להשתמש באופן משכיל בעורך דין ואינו מסוגל לעמוד לדין. בעקבות זאת, ביום 18.3.19 כבוד השופטת איילה אורן הורתה במסגרת התיק האחר על הפסקת ההליכים בתיק וכן הורתה על צו אשפוז כפוי למשך חמש שנים.

4. הצדדים הסכימו שחוות הדעת האמורה תשמש כראיה בהליך שבפני. יוצא מכך, שלצורך ההליך שבפני, יש לראות את הנאשם כמי שלא כשיר לעמוד לדין. ודוק, קיימת הסכמה לגבי העדר כשירותו הדיונית של

הנאשם לעמוד לדין, אך אין הסכמה לגבי שאלת כשירותו המהותית לעמוד לדין. מכל מקום, סוגיית כשירותו המהותית כבר איננה רלוונטית, וזאת מאחר והצדדים הגיעו להסכמה שאין צורך להכריע בסוגיה זו. ההגנה הסכימה לקיומן של ראיות לכאורה ואיננה עומדת על בירור אשמתו של הנאשם בתיק שבפני. בכל מקרה, סוגיית "הראיות לכאורה" לעבירות מושא כתב האישום, עולה בבירור מתוך הודאת החוץ של הנאשם (ת/7, ש' 1-19 וכן ש' 42-46) (ראו גם הוראות סעיף 15(א1) לחוק טיפול בחולי נפש, תשנ"א - 1991 (להלן: **חוק טיפול בחולי נפש**)).

5. במקרה שבפני, העבירה של חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין, יש בצידה עונש מקסימאלי של חמש שנות מאסר ובעוד שהעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, יש בצידה עונש מקסימאלי של שלוש שנות מאסר. בנסיבות אלה, בית המשפט רשאי לתת כנגד הנאשם צו אשפוז כפוי לתקופה של חמש שנים (ראו: הוראות סעיף 15(א) וגם סעיף 15(ד1)(2) לחוק טיפול בחולי נפש).

6. יש לציין שהנאשם ביצע את העבירות מושא כתב האישום בכוונת מכון כדי שיעצר. כמו כן, מיד לאחר ניפוץ השמשה של הרכב, נכנס אל תוך תחנת המשטרה והצהיר בריש גלי שבכוונתו להמשיך ולנפץ שמשות וחלונות של רכבים אחרים בכל תחומי העיר לוד, וזאת היה וישוחרר. בנסיבות אלה, ברור שמדובר במסוכנות ברמה גבוהה ולכן אין בכלל מקום לשקול את האפשרות לקצר את התקופה המרבית של צו האשפוז (ראו: הוראות סעיף 15(א2) לחוק טיפול בחולי נפש).

7. הצדדים חלוקים לגבי השאלה האם יש מקום לתת צו אשפוז כפוי גם בתיק הנוכחי, כפי שטענה המאשימה, או שמא הדבר מיותר מאחר וממילא קיים צו אשפוז כפוי בתיק האחר שתוקפו לחמש שנים, כפי שטענה ההגנה.

8. ב-ע"פ (מחוזי חיפה) 6375-06-10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (4.1.11), נדונה שאלה דומה. יש לציין שמדובר בפסק דין שניתן פה אחד בהרכב שלושה שופטים (כבוד השופטים: סגן הנשיאה השופט ברלינר, השופט גריל וסגן הנשיאה השופט בר-זיו). בית המשפט קבע שגם כאשר יש צו אשפוז שניתן בתיק אחר, הדבר לא מייתר את הצורך במתן צו אשפוז גם בתיק נוסף שמתנהל בעניינו של נאשם. בנוסף, בית המשפט קבע שניתן לסטות מהכלל האמור רק במקרים חריגים ויוצאי דופן (פסקה 8 לפסק הדין). בנסיבות אלה, יש לראות בפסק הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה כ-"**הלכה מנחה**" לבתי משפט השלום ושיש לפעול על פיה, וזאת כל עוד לא תהיה החלטה נוגדת של בית המשפט העליון (ראו: סעיף 20(א) לחוק יסוד: השפיטה).

9. במקרה שבפני, בעמוד 5, פסקה 5 לחוות הדעת הפסיכיאטרית שהתקבלה בעניינו של הנאשם בתיק האחר, נאמרו הדברים הבאים:

"על רקע המסוכנות הגבוהה ביותר של הנ"ל, כמתואר לעיל, חוסר התובנה למחלתו

וחוסר ההיענות לטיפול תרופתי יחד עם שימוש ממושך וכבד בחומרים אסורים, הנ"ל
זקוק לאשפוז פסיכיאטרי כפוי."

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

10. על כן, לפי חוות הדעת הפסיכיאטרית שהוכנה בעניינו של הנאשם, מדובר במי שיש מסוכנות גבוהה ממנו לביצוען של עבירות פליליות נוספות, מכאן הצורך במתן צו אשפוז כפוי כנגדו גם בתיק הנוכחי. הנאשם לא הצביע על נסיבות מיוחדות שמצדיקות סטייה מהכלל שיש לתת בעניינו צו אשפוז כפוי נוסף על זה שניתן בתיק האחר.

11. על כן, הנני מורה כדלקמן:

א. על פי סמכותי בסעיף 170(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב - 1982, הנני מורה על הפסקת ההליכים בתיק שבפני.

ב. ניתן בזאת צו אשפוז כפוי כנגד הנאשם וזאת לפרק זמן של חמש שנים מהיום.

ג. כאמור בתוספת לחוק טיפול בחולי נפש, יש להביא את עניינו של הנאשם, אם הוא עדיין מאושפז או נטול בטיפול מרפאתי, שבועיים לפחות לפני תום תקופת האשפוז או הטיפול המרבי, בפני הפסיכיאטר המחוזי לצורך קבלת החלטתו כאמור בסעיף 15א לחוק טיפול בחולי נפש, וכן להודיע ליועץ המשפטי לממשלה, לפרקליט המחוזי ולמשטרת ישראל על כך שהתקופה האמורה עומדת להסתיים. צו זה ישמש אסמכתא לכל מי שהוא מוסמך לבצע את האשפוז האמור.

ד. הוועדה הפסיכיאטרית תידע את הסנגוריה הציבורית לקראת מועד התכנסותה בעניינו של הנאשם.

המזכירות תשגר העתק ההחלטה לפסיכיאטר המחוזי.

ניתנה היום, כ"ז אדר ב' תשע"ט, 03 אפריל 2019, במעמד
הצדדים.

עמוד 3

